

Bože, Tys naučil svatou Zdislavu osvědčovat lásku k Tobě
v každodenní péči o vlastní rodinu i trpící bližní;
dej, ať podle jejího příkladu i my využíváme času
věrným plněním Tvé vůle.

Prosíme o to skrze Tvého Syna Ježíše Krista,
našeho Pána,
neboť on s Tebou v jednotě Ducha svatého žije
a kraluje po všechny věky věků. Amen

(závěrečná modlitba z breviáře)

30. května, sv. Zdislavy

OBSAH

Úvodník Úvodní slovo	3
Rozhovor S našimi novokněží Josefem Peňázem a Pavlem Morávkem, kteří působí v Liberci	4
Představujeme farnost Dubá	8
Církevní stavby v diecézi S Radkem Rejškem za zvony kostelů litoměřické diecéze	11
Zprávy Krátké zprávy z diecéze Boží hod svatodušní	12 13
Napsali jste Svatá Zdislava Kurzy Alfa Příspěvky čtenářů Hospice bojují o přežití	7 7 14 16
Charita Charita pomáhá řešit dluhy	18
Pozvánky Pozvánky, knižní nabídka Z diářů biskupa a generálního vikáře	20 22
Fotogalerie Velikonoce s biskupem Janem Baxantem	23

**Fotografie
na titulní straně
časopisu:**
Karel Pech

*Fotografie bez
uvezení autora
Jana Michálková
a Miroslav Zelenka*

ZDISLAVA

časopis litoměřické diecéze
květen 2013 • 18. ročník • 5. číslo • 20 Kč

Zveme vás na Noc kostelů

V pátek 24. května se pro veřejnost otevrou dveře mnoha sakrálních památek po celé České republice. Proběhne již tradiční Noc kostelů, jejíž letošní motto zní: „Potom už nebude den ani noc, ale v čase večera bude světlo.“ (Zach 14,7)

Ekumenický projekt Noc kostelů se v litoměřické diecézi uskuteční již počtvrté. Jeho cílem je představit křesťanství formou srozumitelnou pro nejširší veřejnost, ukázat, že kostely jsou důležitou součástí společenského života obce či města, a upozornit na jejich kulturní hodnotu. V polovině měsíce dubna bylo v naší diecézi k akci přihlášeno 165 církevních objektů! Programy stejně jako v minulých letech připravují jednotlivé sbory a farnosti již několik měsíců předem, biskupství zajišťuje koordinaci a propagaci akce (včetně financování propagačních materiálů). Noc kostelů i v letošním roce zaštitil svým jménem litoměřický biskup Mons. Jan Baxant, jehož pozdrav vám zde přinášíme.

Už brzy se pro vás tedy otevrou kostely, kaple a modlitebny – většinou od 18 hodin, s posledními návštěvníky se obvykle loučíme okolo půlnoci. A opět se můžete těšit na zajímavé programy.

I v letošním roce jsme připravili výtvarnou soutěž pro děti do 15 let, tentokrát nazvanou „Návrhářem varhan“, a nově také fotografickou soutěž pro zájemce od 16 let „Tvář kostela“ aneb exteriér kostela objektivem fotoaparátu. Vítěze obou soutěží odměníme hodnotnými cenami. Pro děti bude dále připraveno pexeso (nejlepší snímky staveb kostelů z letošní fotografické soutěže budou použity v příštím roce pro přípravu pexesa Noci kostelů a propagačních materiálů) a novinkou chystáme pro majitele chytrých telefonů. Více na www.nockostelu.cz.

Neváhejte a nenechte si noční návštěvu kostelů ujít. Budete-li se chtít s námi podělit o své zážitky, pište a pošlete své postřehy a fotografie na naši adresu: zdislava@dltm.cz (případně na adresu Redakce Zdislava, Dómské nám. 9, 412 88 Litoměřice).

Bližší informace o akci a jednotlivých programech naleznete už nyní na internetových stránkách www.nockostelu.cz.

Kristýna Solničková, koordinátorka akce v litoměřické diecézi

Pozdrav litoměřického biskupa Mons. Jana Baxanta:

Snad každý člověk z hloubi své duše touží po světle. Vždy oprávněně označujeme okamžik narození kteréhokoliv člověka jako chvíli, kdy „spatřil světlo světa“, i když se teprve bude kolem sebe rozhlížet a za pomoci dospělých se učít pojmenovávat zcela nové skutečnosti, které nikdy předtím vidět nemohl. Dobře připravená „Noc kostelů“ se může stát příležitostí pro každého, kdo touží uvidět dosud neznámé, tedy skryté, resp. uzamčené krásy křesťanské kultury a umění. Naše křesťanské kostely takových krás ukrývají mnoho. Při „Noci kostelů“ se chrámy, svatyně, vzácné křesťanské památky otevírají díky ochotným a dobrovolným organizátorům, koordinátorům a pomocníkům, aby ony krásy byly všemi dychtivými zájemci a návštěvníky opět spatřeny, obdivovány a současně aby se všichni příchozí přesvědčili též o hodnotách křesťanského života, jež jsou drahé těm, kteří osobně kostely v noci otevrou a vedle vhodného komentáře o sakrální stavbě podají svou přívětivou službou druhým i vlastní křesťanské svědectví. Pevně věřím, že se tak rozšíří světlo poznání i světlo setkání.

+ Jan Baxant

V červnovém čísle Zdislavy

- ▶ představíme diecézního ředitele Papežských misijních děl litoměřické diecéze **Ľuboše Fronka**, se kterým budeme hovořit o jeho cestě do africké Ugandy, z níž se nedávno vrátil
- ▶ navštívíme **farní obvod Chomutov**
- ▶ naleznete příspěvek charity na téma **dobrovolnictví v OCH Ústí nad Labem**
- ▶ přineseme **pozdánky, zprávy z diecéze**, a pokud nám napíšete, i příspěvky vás, našich čtenářů

Pavel Morávek a Josef Peňáz, kněžské svěcení 8. 12. 2012, katedrála Litoměřice

Od 8. prosince 2012, dne Slavnosti Panny Marie počaté bez poskvrny prvotního hříchu, máme v litoměřické diecézi dva novokněze, Mgr. Josefa Peňáze a Ing. Pavla Morávka. V současné době slouží oba dva jako kaplani na arciděkanství v Liberci. Přinášíme malý rozhovor s nimi, abychom je lépe poznali i přijali. Novokněžské pozhennání můžeme od nich získat až do okamžiku vysvěcení příštích novokněží.

Jít na sever na misie

Odkud pocházíte? Jak jste se dostali do litoměřické diecéze?

Josef Peňáz: Zdravím všechny čtenáře Zdislavy. Do litoměřické diecéze přicházím z Vysočiny, ze Slavkovic v okrese Žďár nad Sázavou. Jsou to ty Slavkovice, kde před několika lety vzniklo nové poutní místo Božího milosrdenství. Vesnice se nachází asi dvacet pět kilometrů od Křižanova, rodiště hlavní patronky naší diecéze.

Mgr. Josef Peňáz při mši sv. ve Wigratzbadu (2013)

Do semináře jsem nastoupil za brněnskou diecézi, ale v průběhu formace jsem svůj úmysl přehodnotil a požádal o možnost přestupu. Učinil jsem tak z vlastní iniciativy, nejednalo se o žádné „consilium abeundi“. [Consilium abeundi (česky: „rada odejít“) je specifické varování či vyloučení studenta, které se praktikovalo na církevních

a později státních školách, zejména v oblasti střední Evropy. Udělovalo se z různých důvodů: kázeňských, prospěchových, ale např. i finančních. (Wikipedia) – pozn. red.] Přestup se obešel bez větších problémů a od třetího ročníku jsem již studoval za litoměřickou diecézi; pokračoval jsem však v Olomouci.

Pavel Morávek: Narodil jsem se v Praze. Rod Morávků pochází z Břevnova. Přesněji je spojen s břevnovským klášterem, kterému rod na různých místech sloužil od roku 1694, kdy byl jako zahradník zaměstnán Matěj Morávek. Tento zaměstnanecký vztah byl ukončen až zavřením kláštera v 50. letech a propuštěním mého pradědy Adolfa. Z matčiny strany jsou kořeny mé rodiny z Jablonce, kde se narodil a žil můj děda až do smrti jeho otce, pak se rodina přestěhovala do Prahy.

Jsem nejmladším ze tří sourozenců. Žádnou sestru bohužel nemám. V Praze jsem vyrůstal, nejdříve ve Stodůlkách a pak na Lužinách. Světská studia jsem absolvoval v Praze. Po gymnáziu v Libni jsem studoval informatiku a systémové inženýrství na Ekonomické fakultě České zemědělské univerzity.

V období, kdy jsem se rozhodoval, zda jít do semináře, jsem

mluvil s několika kněžími, kteří znali situaci v litoměřické diecézi. Tím se pro mě otevřela i otázka výběru diecéze. V mém rozhodování nakonec převážila motivace „jít na sever na misie“.

Jak to bylo s vaším povoláním ke kněžství?

Josef Peňáz: U povolání rozlišujeme rovinu božskou a lidskou. O té božské vypráví výstižným způsobem příběh proroka Jeremiáše. Vidíme zde odvěky Boží plán, jedná se tedy o Boží nabídku, kterou si člověk sám zasloužit nemůže. Na tuto Boží nabídku svobodně odpovídáme. Vše je ale mnohem složitější a pro lepší porozumění bychom museli nejdříve podrobně rozebrat nauku o svobodné vůli a o zásluhách...

Někdo sice může mít své plány a představy, ale když se ho dotkne Boží milost, s důvěrou z toho všeho vyjde „do neznáma“; vydá se na cestu náročnou, ale dobrou. Kdokoli věrně následuje hlas povolání, vidí pak zpětně, že zvolil tu nejlepší možnost. Protože se jedná o službu v církvi, je podmínkou také přijetí z její strany...

Vyrůstal jsem v praktikující katolické rodině. Povolání ke kněžství jsem si uvědomil v devíti letech a od té doby jdu tímto směrem. To ovšem neznamená,

že by nepřicházely žádné pochybnosti a podobně. Několikrát jsem zkoumal, zda jsem skutečně povolán ke kněžství. I když bylo mému okolí jasné, že ke kněžství směřuji, konečné rozhodnutí jsem udělal až v semináři v průběhu čtvrtého ročníku. U povolání ještě navíc rozlišujeme povolání ke kněžství v konkrétním prostředí. Také na tuto otázku bylo třeba nalézt odpověď.

Svěcením se téma povolání neuzavírá, ale v jistém smyslu uskutečňuje a od toho okamžiku se už bude uskutečňovat stále.

Pavel Morávek: Moje povolání ke kněžství je spojeno s povoláním k víře. Tato cesta začala na střední škole v roce 1999. Začal jsem číst Biblické příběhy a Nový zákon, abych si doplnil své vzdělání a kulturní rozhled. Ve škole jsem poznal přítele, který byl věřící a který mi pomáhal na této cestě. Moje odpověď na dar víry vyústila v křest, který jsem přijal od Aloise Kánského 17. prosince 2000 v kostele sv. Antonína v Holešovicích.

Již během přípravy na křest jsem začal poprvé uvažovat také o studiu teologie a o kněžství. Po dokončení střední školy jsem začal studovat informatiku na vysoké, protože jsem se rozhodl, že tak závažné rozhodnutí je třeba důkladně zvážit a neukvapovat se. Během pětiletého studia se však Pán nevzdával a různými způsoby mě volal ke kněžství. V posledním ročníku studia jsem v modlitbě a s pomocí mého duchovního vůdce bojoval, abych zjistil, zda mě opravdu Pán volá k této službě, nebo zda je to mé zbožné přání. Přemožen, podobně jako prorok Jeremiáš, i když stále ještě s pochybnostmi jsem podal přihlášku – žádost o vstup do semináře.

Část formace jste absolvovali v zahraničí. Co byste nám o tom mohli povědět?

Josef Peňáz: V roce 1988 bylo v Římě založeno Kněžské bratrstvo svatého Petra. Jedním z jeho hlavních úkolů je formace budoucích kněží s věrností všemu, co Pán Ježíš své církvi jednou provždy světil (Tradici) a v podřízenosti a jednotě s řím-

ským papežem. Přístup Bratrstva k tradici se nese v duchu „hermeneutiky kontinuity“; zdůrazňuje se, že tradice je živá, vývoj k ní nutně patří, ale to nové musí organicky vyrůstat z dosavadního. Proto zde není místo ani pro revoluční smýšlení (srov. „hermeneutika zlomu“) ani pro ustrnutí v zastaralých formách, či dokonce pro zpátečnictví.

Kněžské bratrstvo svatého Petra má dva semináře: německo-francouzský v bavorském Wigratzbadu nedaleko Bodamského jezera a anglický v Dentonu v USA. O wigratzbadském semináři jsem se poprvé dozvěděl v souvislosti s jeho posvěcením (pozhennáním). Apoštolský stolec tento seminář nejen toleruje, ale je jeho spoluzakladatelem. Seminář se nachází v areálu mariánského poutního místa, proto při četbě nejrůznějších zpráv o Wigratzbadu rozlišujeme, zda se jedná o poutní místo a augsburskou diecézi, anebo o seminář a Bratrstvo.

Kromě členů Bratrstva zde mají možnost formace také diecézní a řeholní Bohoslovci. Poprosil jsem otce biskupa, jestli bych se mohl připravovat na kněžství právě v tomto semináři. Definitivní rozhodnutí bylo dáno v únoru 2011. Seminář nemá před státem status vysoké školy. Z toho důvodu jsem to musel během letního semestru 2011 zařídit na fakultě Olomouci tak, abychom pak neřešili problémy s nostrifikací a tak dále. S Boží pomocí a také díky vstřícnosti vedení fakulty, jednotlivých profesorů i vedení olomouckého semináře se nakonec vše zcela podařilo a od září jsem mohl „doplňkově“ studovat ve Wigratzbadu. Do Olomouce jsem se pak vracel pouze na to, co v předchozím roce muselo počkat.

Pavel Morávek: Již v přihlášce do semináře jsem přikládal také žádost o formaci v mezinárodním semináři Sedes Sapientiae v Římě se studiem posvátných věd při Papežské univerzitě Svatého Kříže. Nejdříve jsem však

byl rok v Teologickém konviku v Olomouci. Ke konci tohoto propedeutického kurzu mě tehdejší administrátor litoměřické diecéze, nynější kardinál Dominik Duka, poslal na studia do Říma.

Počáteční měsíce ve Věčném městě byly těžké. První měsíc jsem dokonce raději mluvil anglicky, abych se vůbec dorozuměl. Když jsem se totiž zeptal italsky, tak mi samozřejmě italsky odpověděli a popravdě řečeno jsem jim rozuměl velmi málo. Po měsíčním intenzivním kurzu italského jazyka nás poslali na univerzitu. Nemusím asi příliš vysvětlovat, kolik poznámek jsem si první týden odnášel z přednášek, někdy to bylo pouhé datum a pár slov. Odpoledne v semináři jsem si otevřel skripta a zjistil, že čtení odborného textu není o moc lepší. Celé odpoledne jsem listoval slovníkem a takto jsem přelouskal pouhou jednu stránku a ani té jsem příliš nerozuměl. Útěchu a sílu do dalších dnů jsem tak nacházel před svatostánkem. Tímto jazykovým šokem však prochází mnoho studentů. Mojí výhodou byl i pobyt v mezinárodním semináři, kde byla italština oficiálním jazykem a kde nebyl nikdo, s kým bych mohl mluvit česky.

Ing. Pavel Morávek během setkání seminářů v Římě, pohled od Collegio Urbano na Vatikán (2008)

Jaké zkušenosti jste si ze zahraničí přivezli? Na co nejraději vzpomínáte?

Josef Peňáz: Těch zkušeností je mnoho. Zmínil bych například univerzalitu církve. Pocházeli jsme z různých částí světa od Již-

Nebe si musíme zasloužit

Farní obvod Dubá vás okouzlí krajinou, mimořádně krásnými opravenými kostely a malebnými roubenkami – jsme přímo v srdci Kokořínska. V současnosti nicméně doléhá na všechny jeho tři farnosti Dubou, Tuháň i Deštnou osiřelost, jak přiznává zdejší administrátor in materialibus Mgr. Milan Mordačik. Je také stálým jáhnem – v případě Dubé to platí dvojnásob, neboť na zdejší faře působí od roku 1992, tedy již více než dvacet let. Spolu s manželkou Angelikou a třemi dcerami Alenou, Veronikou a Martinou tvoří dnes téměř čtvrtinu dubské farnosti. Administrátor in spiritualibus R.D. Josef Rousek sem dojíždí z nedalekého Jestřebí sloužit věrným mše svaté.

Farnost Dubá

Duchovní správci od roku 1918

V roce 1945 byla odtud odsunuta německá většina a spolu s ní dobrovolně do Německa odešel i důstojný pán Christian Storms, který zde byl farářem dlouhých dvacet sedm let (1918-1945), zemřel v roce 1961. Po něm zde krátce působil Michael Raab (do roku 1946), Lužický Srb, pochovaný na hřbitově v Krásné u Železného Brodu. Karel Petržílek zde sloužil v letech 1946-1951. Potom přišel Mons. Václav Červinka a zůstal dvacet let (1951-1972), zemřel v roce 2007 v litoměřickém hospici. I Josef Bělohav zdejší far-

Znovusvěcení kaple v Horkách, 25. 6. 2009

nost spravoval plných dvacet let, až do své náhlé smrti v roce 1992. Téhož roku 1. května sem nastoupil tehdy šestadvacetiletý Milan Mordačik jako pastorační asistent. Administrátorem in spiritualibus je zde od dubna roku 2011 R.D. Ing. Josef Rousek, který přijíždí každý týden do Dubé sloužit mše svaté ze sousedního farního obvodu Jestřebí (o šesti farnostech). Před ním sem od roku 1992 po řadě dojížděli kněží Jaroslav Macoun, Viliam Matějka a Grzegorz Wolański.

Víc dětí než v leckakém městě

Začátky působení Milana a Angeliky Mordačikových v Dubé byly více než optimistické, dostalo se jim vřelého uvítání. Farnost se mohla chlubit několika početnými katolickými rodinami, které poctivě posílaly děti na náboženství. „Na to, že to byla vesnice, jsem tady měl skoro dvacet dětí na náboženství a byl jsem na to docela hrdý. Byla v nich pro nás velká naděje, potenciál, budoucnost,“ vzpomíná M. Mordačik. Jezdili jako parta na výlety, podnikali rádi věci společně.

Farní zahradu využívalo více rodin, fara byla plná dětí, každou chvíli se zde někdo zastavil, i když šel třeba jen pro trávu králíkům. Dolní část fary byla uzpůsobena pro větší skupiny lidí, tak se zde mohly konat celé léto tábory pro mládež, přijížděla sem třeba z Prahy, Ústí, Roudnice, Mladé Boleslavi nebo z Bozkova.

...s tím je konec

Děti ale povyrůstaly a „rozprchly“ se do světa. Kamil, Marián, Lucie, Kristýna, Dominika Imrichovi, Jaroslava, Petr, Růžena (děti Petra Imricha - varhaníka), Iona, Iveta, Zuzka Ložkovy, Dušan, Radka, Jana Touškoví - a mnozí další. „Z toho všeho zbylo tak pět děvčat. Dalo by

se říct, že farnost osiřela, to se týká posledních dvou let. Co bude dál?“ uzavírá jednu krásnou kapitolu života farnosti.

Kaple sv. Huberta v Tuhani

Byli jedno srdce, jedna mysl

Asi od roku 2000 se farníci pravidelně v pátek po bohoslužbě slova scházejí v přízemí fary, aby spolu přátelsky poseděli u malého pohoštění. Nechybí ovšem krátká přednáška z liturgiky, dogmatiky či morálky a následný prostor na debatu. I tato setkání jsou nyní nutně skromnější a méně pravidelná, ale trvají. Není však možné nezpomenout na časy, kdy společenství přitahovalo i lidi z městečka, kteří nechodí do kostela. Často se jim nechtělo ani domů, a tak se muselo před půlnocí zavelet: Jde se spát! „Byla tu výborná atmosféra. Vzpomínám si na jednu slavnost Seslání Ducha svatého. Šli jsme hned z kostela na farní zahradu, kde už bylo připravené selátko, rožeň, měli jsme společný oběd (to nás chodilo možná třicet pětadvacet, dnes je nás tak dvacet). Tenkrát jsem si skutečně s radostí večer říkal, že jsme byli ‚jedno srdce, jedna mysl‘. A že takhle nějak si představuji nebe...“

Radost nejméně jednou za čas

Důležitou radost v současné pastorační práci vidí pan jáhen kromě společného slavení liturgie i setkání s jednotlivými lidmi: „Jednou za čas, tak jednou za dva roky, přichází člověk, že chce být pokřtěný. Potom mám víc práce, i když je to jen jeden člověk. Sednout si s ním, popovídat, někam vyrazit a prohodit spoustu věcí na cestě - kdybych měl příprav na křest třeba deset, nedovedu si představit, že bych věnoval každému individuálně tolik času. Když prožíváte zklamání, tak tohle vám zase dodá chuť, impuls a řeknete si ano, jsi tady správně. Jednou mně nabízel farář na Slovensku v mé rodné obci, jestli bych nechtěl uvažo-

vat o návratu. Měl by prý pro mě veliké využití a všemožné výhody, co by pro mě všechno farníci dělali. Tehdy jsem mu odpověděl, že nebe si musíme něčím zasloužit. Jak bych si zasloužil nebe, kdybych byl hýčkaným jáhnem někde na Slovensku? Člověka tady ta situace přivádí víc k modlitbě, přibližuje ho víc k Pánu Bohu. Zvláště, když přicházejí chvíle opuštěnosti.“

Kdo bude pamatovat na ty, kteří odešli?

Když jednou přišla taková chvíle prázdnoty, dostal se i zvláštní sen: „Bylo kolem Vánoc, svatoštěpánská koleda. Náhle někdo zazvonil u branky do zahrady. Jdu otevřít a vidím zesnulého pana faráře Macouna, za ním stálo asi patnáct lidí – všichni už jsou na věčnosti, všechny jsem je z farnosti znal. Pozval jsem je dál na faru a oni začali krásně zpívat. Nahoře v chodbě si pan farář povzdychl, že mu to zpívání tolik nejde, ale v nebi že je krásně. Když jsem se potom probudil, napadlo mě, jestli se vůbec někdo za tyto naše lidi modlí? Za paní Volavkovou, paní Třeštkovou, paní Kubíkovou, ta neměla děti, zbytek rodiny odsunutý v Německu...“

Vzešla z toho něžná akce, která trvá dodnes: „Vzal jsem nějaké obrázky, na každý jsem dozadu napsal jméno jednoho zemřelého (od roku začátku mého působení jich bylo skutečně patnáct) a dal jsem to vzadu v kostele na stoleček. Během bohoslužby jsem potom lidem ten sen vyprávěl. A že cítím odpovědnost, že bychom se měli se za ty spolubratry, kteří tady s námi sedávali, modlit. Farníci si lístečky skutečně rozebrali,

Mordačikovi

do posledního. A když jsem k těm lidem přišel za rok za dva za tři na návštěvu, viděl jsem, jak jedna paní měla obrázek na stolečku, druhá někde za sklem – uvědomuji si v tom úžasnou možnost, jak můžeme našim pomáhat.“

Nápady na oživení

Lidem ve vesnicích farního obvodu chybí události. Je možné nabídnout jim je spolu s příležitostí k setkání mezi sebou navzájem i s Bohem. Vloni vznikl nápad pro dušičkový týden: každý den se setkat k modlitbě na jednom ze šesti hřbitovů farního obvodu. Na některých se nakonec sešla jen rodina Mordačiků a Imrichů, ale třeba v Deštné z toho byla opravdu událost. V Tuhani přišlo na pětadvacet lidí, i když do kostela jich chodí běžně kolem deseti (v současnosti má obec 277 obyvatel). I v Pavlíčkách, kde není kostel, jen hřbitov, se zúčastnilo asi patnáct lidí. „Pokládám to za dobrý start do příštího roku. Zato v Dubé byl plný hřbitov návštěvníků, ale jen do okamžiku, než jsem se objevil v pluviiálu - pak všichni zmizeli,“ dodává Milan Mordačik.

V okolí je také kolem patnácti kaplí a kapliček či božích muk. Dá-li Bůh, podaří se společně zajít ke každé z nich a pomodlit se tam, u příležitosti svátku patrona nebo jiné události. Třeba se to uchyť.

Kostely a kaple

Kostel Nalezení sv. Kříže v Dubé se na poměry malého městečka (Dubá má 1200 obyvatel) zdá gigantický. Byl postaven v italském barokním slohu v 18. století stavitelem Anselmem Luragem. Původně byly jeho dvě věže ozdobeny lucernovými báními, ty však shořely při velkém požáru města roku 1845 a byly nahrazeny jednoduchými stříškami. Dne 1. prosince 1942 byl kostel povýšen biskupem Aloisem Weberem na děkanský. V květnu 1945 utrpěl velkými otřesy při bombardování města. V letech 1985-1991 pod vedením duchovního správce Josefa Bělohava proběhla jeho kompletní generální oprava. Dne 25. září 2010 oslavil 250 let od svého vysvěcení. Při této příležitosti zde sloužil pontifikální mši svatou litoměřický biskup Mons. Jan Baxant a udělil svátost biřmování třem biřmovancům.

Kostel sv. Václava v Deštné je jeden z nejstarších kostelů v diecézi, uvádí se již v roce 1352. V letech 1967-68

250 let kostela v Dubé, biřmování, 24. 9. 2010

byl důkladně celý opraven. Další opravy probíhaly od roku 1996 a vyvrcholily v roce 2008 obnovou fasády. Znovuvysvěcen byl v roce 2009 Mons. Janem Baxantem. Bohoslužby se zde zatím konají pouze výroční – v místě momentálně chybí praktikující věřící.

Kaple sv. Jana Nepomuckého v Dražejově pochází z roku 1767, přestavěna byla v roce 1839. Jedná se o malou budovu na návsi. Prošla celkovou rekonstrukcí, znovu vysvěcena byla taktéž v roce 2009 Mons. Janem Baxantem. Od té doby se zde každou poslední srpnovou neděli slaví výroční mše svatá. Bohoslužby se tu jinak konají příležitostně a přichází na ně vždy plno lidí.

Kostel sv. Havla v Tuhani byl postaven na návrší nade vsí v letech 1708-1711 italským stavitelem Nicolem Raimondim. Poblíž kostela stojí samostatná zvonice z roku 1833. Kostel procházel od začátku 90. let postupnou rekonstrukcí a v roce 2002 byl slavnostně znovu vysvěcen Mons. Josefem Kouklem. Také byl bohužel za posledních dvacet let celkem osmkrát vykraden! Pravidelné bohoslužby slova se zde konají dvakrát měsíčně. O kostel pečují paní Vaničková a Nekvindová a příkladná rodina Karcubova, při jejichž velkých rodinných oslavách nesmí chybět bohoslužba slova a zpěv gregoriánského chorálu.

Mezi kostelem a farou se za živým plotem ukrývá pozoruhodná Getsemanská zahrada se sochami Ježíše a sv. Petra, Jakuba a Jana i anděla na skále. Jedná se o lidovou práci z pískovce z roku 1736. Farnost zde na Zelený čtvrtek slaví pobožnost Svaté hodiny.

Co je třeba dodat

Mgr. Milan Mordačik přijal jáhenské svěcení dne 16. června 2001 ve farním kostele v Dubé z rukou Mons. Josefa Koukla. Od roku 2009 je také vikariátním stavebním tech-

První svaté přijímání v Dubé 27.5.1956
/ 49 dětí /

První svaté přijímání v Tuhání 21.5.1972
/ 24 dětí a 5 křtů dětí /

Svaté biřmování udílel J.E.Dr.Štěpán Trochta dne 13.6.1970 v kostele v Zahradkách biřmovancům z farností Jestřebí, Holany, Pavlovice, Brenná, Dubá, Deštná a Tuhán. Ze zdejších farností 30 biřmovanců.

Přehled bohoslužeb

Dubá

Kostel Nalezení sv. Kříže
ne 8.00 hodin
pá bohoslužba slova:
letní čas 18.00 hodin
zimní čas 17.00 hodin
(v kapli na faře)

Deštná

Kostel sv. Václava
poslední ne v září ke cti sv. Václava
10.00 hodin
vánoční 24. 12. v 16.00 hodin

Dražejov

Kaple sv. Jana Nepomuckého
3. ne v květnu ke cti sv. Jana
14.00 hodin
poslední ne v srpnu 14.00 hodin
vánoční 27. 12. v 17.00 hodin

Tuhán

Kostel sv. Havla
2. a 4. ne v měsíci (letní čas)
10.00 hodin
vánoční 24. 12. ve 22.00 hodin

nikem, této službě věnuje většinu svého času. Zasloužil se o opravu mnoha kostelů, nevýmaje kostely svého farního obvodu v Tuhani, Deštné a v Dražejově. Do roku 2001 měl pod správou jako administrátor in materialibus devět farností. Angelika Mordačiková je vikariátní účetní. Jako pastorační asistentka mimo jiné pečuje o farní kostel a kapli na faře.

Zajímavosti

Na náměstí v Dubé stojí impozantní sloup Nejsvětější Trojice z roku 1726. Asi jeden kilometr jihovýchodně od městečka můžete vidět sochu sv. Prokopa. Nedaleko od ní ubil Ignác Schiffner chmelovou tyč svého otce a brzy po vraždě byl v Mladé Boleslav popraven vpletením v kolo. Tato tragédie inspirovala Karla Hynka Mácha k napsání Máje.

Připravila Hana Klára Němečková
Foto archiv Milana Mordačika a farní
album Josefa Bělohla

Kontakty:

Římskokatolická farnost Dubá
ul. Požárníků 120
471 41 Dubá
www.dekanstvi-duba.wz.cz
e-mail: farnostduba@email.cz
tel.: 777 882 900

Farnost Chomutov představíme
v příštím čísle. Důvodem této změny
byla nemoc redaktorky.

ZVONOV za zvony kostelů litoměřické diecéze

S Radkem Rejškem

Tato otázka je vztažena k jedincům, kteří letos na sklonku března neuvěřitelně barbarským způsobem zničili nádherný památný zvon zavěšený ve zvonici při farním kostele sv. Jiří v Krnsku nedaleko Mladé Boleslavi. Právě v roce 1581 jeden z našich významných představitelů „zlatého věku českého zvonářství“ Ondřej Pražský vytvořil toto krásné dílo, které svým významem překračuje nejen hranice regionu a litoměřické diecéze, ale lze jej bez výhrad zasadit do kontextu pozoruhodných památek evropského zvonářství. Jako jeden z mála zvonů nese dokonce přesné datum odlití – 16. srpna 1581. Svědectvím je nápis tohoto znění: LETA 1581 XVI DNE MIESYCZE SRPNA SLIL GEST

Vandalský čin sběrače kovů:
z památného zvonu v Krnsku zůstalo torzo

TENTO ZVON S POMOCY BOZI WONDRZEY ZWONARZ PRAZSKY W BOLESLAWY MLADEM NAD GIZERAV. Tehdy vrcholila doba rudolfínská a české zvonářství bylo v té době na nejvyšší úrovni v Evropě. Tento názor potvrzují i zahraniční znalci, kdysi jeden z nich nazval 16. století „zlatým věkem českého zvonářství“, což je přívlastek, které od té doby nadále s potěšením používáme. Není smyslem tohoto pojednání všechny významné české zvonáře té doby jmenovat, byl by to dosti dlouhý seznam. Ondřej Pražský však mezi nimi zastává velmi čestné místo. Kdo má oblibu v dějepisu a rád se zabývá významnými událostmi našeho náro-

da, může si zrekapitulovat, co všechno z významných událostí a mezníků našich dějin zvon odlitý mistrem Ondřejem v roce 1581 ve zvonici při kostele sv. Jiří v Krnsku pamatoval.

Kde byli v roce 1581?

Ano, v tomto případě zde již musíme použít sloveso „pamatuje“ v minulém čase. V naší době, která se pyšní úrovní našeho vědění, se našli jedinci (zřejmě jich bylo více, protože jeden člověk by takový kousek asi těžko zvládl), o jejichž kulturním rozhledu a morálním profilu zjevně nelze napsat nic pozitivního a lichotivého. S největší pravděpodobností patřili do skupiny ubohých primitivů, pro něž je vrcholem blaha slastné hučení chmelovinou zalitých mozkových závitů, které si v ničem nezadá s hučením pověstných pilinových kamen (možná že jejich lebeční prostory obsahují pilinám podobné ingredience). Vzhledem k tomu, že zvon roztrískali na několik kusů, lze těžko předpokládat, že by šlo o snobské sběratele starožitností, jejichž úmyslem bylo vystavit si tento zvon nad postelí nebo skalce zahrady, a ještě více lze pochybovat o tom, že by snad mohlo jít o objednávku nějakého světového zvonářského muzea či snobské soukromé zvonářské sbírky. Ano, takové sice ve světě existují, ale objednat si krádež zvonu mistra Ondřeje Pražského by si sotva někdo z fundovaných sběratelů pro svoji vlastní sbírku dovolil. Rozhodně by si však v takovém případě objednal krádež zvonu celého... A jestli to byl někdo, kdo si snad myslel, že za takový zvon dostane v aukci horentní sumu, nejspíš se také spletl, protože odhad uměleckých děl na aukcích většinou provádějí znalci, kteří toho o zvonářství a hlediscích určujících hodnotu zvonářského díla (důležitá je i akustická stránka) příliš mnoho nevědí. Dostali by zaplacený materiál (možná) a sotva by někdo z aukčních odhadců byl schopen zohlednit uměleckou hodnotu zvuku, jednotlivých reliéfů, ornamentální výzdoby, řešení závěsné koruny atd. Vylučovací meto-

dou tedy nakonec skončíme u onoho primitiva a kulturního ignoranta, který ve vidině, že za pár stěpů zvonoviny dostane několik lahví „paliva pro své piliny“, neváhá zničit hodnoty, které ušlechtilé ruce a mysl našich pra pra pra předků vytvořily v době, kdy jeho vlastní pra pra pra předkové ještě ani nebyli na světě a on sám měl k příchodu na tento svět ještě velmi daleko. Ano, naše doba je pozoruhodná z mnoha hledisek. Naše technologické vědění je na vysoké úrovni, ale stav hierarchie hodnot a morálky některých jedinců žijících v naší době je v tomto kontextu zcela tragický.

Krádeže zvonů totiž bohužel nejsou v naší době ničím výjimečným a motiv je stále stejný – získat pár šupů (ve srovnání s nadčasovou hodnotou uměleckého díla) na momentální ukončení vlastních nízkých potřeb. Problém je, že stav naší legislativy toto umožňuje. Jak je možné, že výkupny sběrných surovin vykupují střepe zvonoviny bez povinnosti prokázání původu materiálu? Jak je možné, že za svatokrádež jsou dnes tak nízké tresty? Skončím citátem dalšího nápisu na zničeném zvonu Ondřeje Pražského z roku 1581: TEHDY HERODES WIDA ZE BY OKLAMAN BYL OD MVDRCV Y ROZHNIWAL GEST WELMI A POSLAL ZBIT WSSECKY DITKY KTEREZ BYLY W BETLEME Y WE WSSECH KONCINACH GEHO...

Radek Rejšek,
diecézní kampanolog a organolog

Bez práce nejsou koláče

Téměř šedesát dětí si v Teplicích v sobotu 12. dubna 2013 vyzkoušelo různá povolání – hasiče, popeláře, zahradníka a další. Soutěžní odpoledne pořádalo Salesiánské středisko Štěpána Trochty ve spolupráci s misijními dobrovolníky organizace SADBA. Herní program si kladl za cíl ukázat dětem, že chodit do práce je normální a dobré.

U stanoviště hasičů zachraňovaly děti plyšáky z hořícího domu

„V našem městě vyrůstá generace dětí, které nikdy neviděly své rodiče chodit do práce,“ přibližuje problémy současné doby P. Ladislav Nádvořník SDB, ředitel Salesiánského střediska, „a je pro ně normální chodit si pro peníze na Úřad práce.“ Pro tyto rodiny je těžko pochopitelné, že jejich sociální dávky jsou hrazeny z daní někoho jiného, kdo do práce chodí. Herní odpoledne se snažilo přiblížit dětem realitu. Během dvou hodin si vyzkoušely deset

Za vydělané peníze si děti mohly koupit sladkosti

různých povolání. U hasičů zachraňovaly plyšové medvídky z hořícího domu, společně se zahradníky sázely semínka ječmene anebo se u číšníků například učily správně prostřít stůl. Za svědomitě odvedenou práci získaly odměnu v podobě papírových peněz. Ty mohly v přílehlém obchůdku vyměnit za sladkosti. „Před cestou do obchodu však měly děti za povinnost navštívit mzdovou účtárnu,“ pokračuje P. Nádvořník, „ve které jim byla z vydělaných peněz stržena daň z příjmu.“ Následným individuálním rozhovorem se děti dozvěděly o účelu této daně.

Soutěže se uskutečnily díky finanční podpoře programu Think Big, který realizuje Nadace Telefonica ve spolupráci s Nadací rozvoje občanské společnosti. Na přípravě programu se podíleli dobrovolníci Salesiánského střediska Štěpána Trochty a občanského sdružení SADBA. Tato pražská organizace školí a vysílá dobrovolníky, kteří po dobu jednoho roku pracují v salesiánských misích pro děti a mládež v Africe, Indii, Mexiku či dal-

Napsali jste...

ších zemích světa. „Naši dobrovolníci pochází z různých koutů republiky,“ objasňuje jejich koordinátor, P. Jaroslav Vracovský SDB, „a v rámci osmiměsíčního předodjezdového školení připravují vždy na některém místě České republiky i praktický program pro děti. Do Teplic jezdíme již několik let a vždy velmi rádi.“

Více informací o působení misijních dobrovolníků je možné najít na webové stránce www.adopcenablizko.cz.

Mgr. Jana Švecová, DiS, sociální pracovníce, Salesiánské středisko Štěpána Trochty, Teplice

Foto P. Ladislav Nádvořník

Lazariánské postní rekolekce v Hejnicích

Postní období je vhodnou příležitostí ke ztišení, vstupu do vlastního nitra, zamyšlení. Stalo se naší řádovou tradicí setkat se v tomto období v Hejnicích. V tomto významném mariánském poutním místě, jehož obnovení věnoval plně své síly a zavedl tradici postních duchovních obnov pro lazariány pater Miloš Raban SChLJ. První setkání bylo určené jen členům Severočeské delegace, jejímž byl kaplanem, následujících se již zúčastňovali i další členové řádu. Úmrtí patera

Miloše způsobilo dvouletou přestávku, ale v letošním roce se nám podařilo krásnou tradici opět obnovit, a to ve větším rozsahu než dříve. Ve dnech 8. až 10. března se sešlo v prostorách

bývalého františkánského kláštera, nyní nejšího Mezinárodního centra duchovní obnovy, dvanáct členů a společníků Českého velkopřevorství Vojenského a špitálního řádu sv. Lazara Jeruzalémského, aby pod vedením duchovních prošli postními rekolekcemi. Duchovního vedení se obětavě ujali P. Pavel Andrš, správce hejnické a raspenavské farnosti, a P. Radek Jurmečka, liberecký arciděkan, kteří nám fundovaně vytvořili krásné duchovní prostředí, což shodně konstatovali všichni účastníci.

Tématem letošních rekolekcí byly rytířské ctnosti v kontextu blahoslavenství. P. Andrš v úvodním cvičení připomenul podstatu rytířských ctností, jejich původ v církevní tradici a Písmu svatém. Lazariáni jako rytířský řád založený ve 12. století při obraně Svaté země vyznávají osm rytířských ctností - víru, lásku, naději, milosrdenství, moudrost, statečnost, střídmost a spravedlnost -, které jim připomíná osmicípý zelený kříž. První den byl zakončen společnými modlitbami v kapli sv. Františka. V sobotu pokračoval P. Jurmečka, který nás v několika blocích provedl podstatou blahoslavenství, jejich duchovní interpretací a propojením na habitus, tedy konání vedoucí k blaženosti, o které by měl usilovat každý křesťan. Den, ve kterém bylo také několik přestávek pro individuální ztišení a zamyšlení, byl zakončen bohoslužbou v bazilice a modlitbou v kryptě u rakve P. Rabana. V neděli při mši svaté pak P. Andrš přivítal prof. Jana Royta, svého učitele z teologické fakulty. Potěšilo nás, že přijeli i dva spolubratři ze Slovenské komendy. Ti vážili dvanáctihodinovou cestu vlakem, aby mohli s námi prohloubit své duchovní zaměření. Své dojmy z krásného prostředí uveřejnili hned po návratu na webových stránkách své komendy a vydali obrázky s ikonou sv. Lazara Jeruzalémského. Bratři z Polské komendy se omluvili, měli předem plánovanou akci v Polsku. Velká rada ČVP proto rozhodla, že termín příštích postních exercicií bude oznámen již v prosinci na Řádovém dni, aby si i další členové mohli naplánavat svou účast.

*Ing. Antonín Schauer KCLJ, CMLJ, velitel Severočeské delegace OSLJ
Foto Marie Přibyllová*

Velkopáteční pouť v Ústí nad Labem

Na Velký pátek se v posledních letech již stalo tradicí, že nejen místní farníci a věřící vyrazí na neobvyklou křížovou cestu na Mariánskou skálu nad Ústím ke kříži. Kříž zatím stojí na místě bývalé mariánské kapličky. Tato barokní kaple, postavená již v roce 1680 jako memento odvrácení moru, se stala „obětí“ komunistické zvěle a její zbourání v roce 1976 projevem soustavného tlaku komunistické ateistické propagandy. O 30 let později, v roce 2006, posvětil tehdejší litoměřický biskup Pavel Posád za přítomnosti primátora města základní kámen této kaple. Kříž, který zde nyní stojí, sem několikrát i během Velkopáteční pouti vynesli samotní poutníci; byl totiž někým neznámým párkrát uříznut a odstraněn. Namáhavý výstup na mariánský vrch v den a dobu Kristovy kalvárské oběti je pojímán v duchu obnovy hodnot, jako jsou pravda, spravedlnost a láska pro celé toto místo a města a jeho obyvatele.

I letos se vydala od kostela Nanebevzetí Panny Marie asi osmdesátčlenná skupina poutníků za zpěvu písní z kancionálu. Úvodní slovo na cestu pronesl místní duchovní, P. Miroslav Šimáček, a zahájil ji těž těmito slovy: „Naše Velkopáteční pouť má spojit lidi našeho města, našeho regionu bez ohledu na jejich politickou příslušnost, víru. Má napomáhat obnově duchovních hodnot, bez kterých nemůže žít národní společenství, Evropa, ani toto město. Celá dnešní situace ukazuje, že bez Boha a jeho Desatera je život stále komplikovanější. Hrozí, že budeme opět stát na troskách jedné z mnoha Babylonských věží v dějinách, pokusu vybudovat svět bez Boha, jak řekl kdysi Jan Pavel II.“

Hudební doprovod zajistila pěvecká skupina SoliDeo, která se k průvodu připojila na úpatí Mariánské skály. Během výstupu čekalo na zúčastněné šest zastavení křížové cesty se zamyšlením P. Šimáčka a shrnující modlitbou. V úsecích, kde strná cesta nedovolovala zpívat, se každý mohl mlčky ponořit do svých osobních úmyslů a prosb, za které obětoval tuto pouť. Zbytky sněhu a bláta nikomu při chů-

zi zásadně nevadily. Krásný výhled do kraje nad městem evokoval i spojitost s kalvárským vrchem nad městem Jeruzalémem. Modlitba u kříže v 15.20 hodin a závěrečná píseň souboru SoliDeo, který letos zpíval převážně mariánské starobylé písně, zakončily tuto pouť, která byla vedena myšlenkou modlitby za obyvatele města Ústí a celého regionu. Prosili jsme za to, aby zdejší obyvatelé ve stále větším počtu nacházeli cestu víry, a věříme, že tyto prosby nevyznejí naprázdno...

Pár dojmů účastníků poutě:

Účastnice z Tisí: „*Je to pro mne ohromný duchovní zážitek.*“

Maminka s dětmi ze Střekova: „*Vzala jsem si na dnešek dovolenou, splnila jsem si své přání a moc se mi to líbilo. Ústí je moje domovské město, a tak mi přijde samozřejmé a zásadní se za ně modlit.*“

Mladá rodina s kočárkem: „*My nejsme úplně věřící, ale brali jsme to jako příležitost si připomenout Velikonoce, ale ne vyložené v tom úplně církevním duchu.*“

Mgr. Hana Křížková, pastorační asistentka, Ústí nad Labem

V Teplicích proběhly Dny romské kultury

Přes 80 účastníků se v Teplicích zapojilo do oslav Mezinárodního dne Romů, který připadá na 8. dubna. Od 2. do 4. dubna měly děti i jejich rodiny možnost přidat se k výtvarnému, kuchařskému a tanečnímu workshopu. Vzhledem k nepříznivému počasí byl závěrečný Multikulturní den přeložen na pátek 10. května. Akci pořádalo Salesiánské středisko Štěpána Trochty.

„Bylo to nádherné, seznámili jsme se s novými lidmi a vyměnili si všechny naše taneční dovednosti,“ svěčuje se šestnáctiletý Milan, jeden z účastníků oslav. Největším úspěchem sklídl taneční workshop „av the khelel“ (v překladu z romštiny „pojď tančit“), který přilákal 81 účastníků. Zapojily se taneční soubory Evy Bundové a Milana Tomkoviče z Duchcova, taneční soubor Doroty Holubové z Teplic-Trnovan a taneční soubor Stanislavy Schöpkové ze Salesiánského střediska Štěpána Trochty.

„Atmosféra na všech workshopech byla výborná, těšíme se už na závěrečnou galaakci a tancování na dvoře našeho střediska,“

shrnuje své pocity hlavní organizátorka, Amálie Holubová. Tento Multikulturní den jako vyvrcholení třídního

festivalu byl vzhledem k chladnému počasí přeložen na pátek 10. května. Kromě výstupů z předcházejících workshopů se návštěvníci mohou těšit na hudební vystoupení, nebude chybět čardáš, španělský tanec, romská hymna na saxofon v podání Ondřeje Gizmana a také hry a soutěže pro děti.

Mgr. Jana Švecová, DiS, sociální pracovníce, Salesiánské středisko Štěpána Trochty, Teplice

OÁZA
duchovní rekolekce pro mladé
12.-28.července 2013
čachrov na šumavě

ZWH

PŘIHLAS SE CO NEJDŘÍV NA:
www.svetlo-zivot.cz
(v LEVÉM MENU klikte na >PŘIHLÁŠKA NA AKCE<)
14-30let, 3 000 Kč
kontakt: michaela.lucie@svetlo-zivot.cz

Hospice bojují o přežití

Rádi bychom upozornili na tři hospicová zařízení působící na území naší diecéze. Proč? V paliativní péči jsou nezastupitelná a potýkají se, zejména v poslední době, s vážnými finančními potížemi.

Hospic sv. Štěpána v Litoměřicích

Zeptali jsme ředitele Pavla Česala: Jak došlo k tomu, že Hospic sv. Štěpána má nedostatek financí?

Péče o těžce nemocné pacienty v hospici je po všech stránkách velmi náročná. Je závislá především na kvalitním personálu, ale i účinných lécích, zdravotnickém materiálu, kvalitní stravě a dalších aspektech. To vše je však velmi nákladné. Na každý den pro každého pacienta musíme zajistit finanční prostředky ve výši 3 270 Kč. Je to částka vysoká, ale nezbytná. Jak ji získat?

Financování hospice je vícezdrojové. Část nákladů hradí zdravotní pojišťovny. Jedná se o částku ve výši necelých 1 100 Kč denně. K tomu pacient platí regulační poplatek 100 Kč jako v každé nemocnici. Další 100 Kč je platba za úhradu sociálních služeb nad rámec úhrad zdravotních pojišťoven. Pacient, kterému byl přiznán příspěvek na péči, nám jej na dobu pobytu v hospici rovněž převádí. Bohužel příspěvek na péči pobírá pouze asi polovina pacientů. Ostatní si jej nestihli zařídit nebo je o této možnosti

nikdo neinformoval. Další prostředky se snažíme každým rokem získat z dotací Ústeckého kraje a z příspěvků měst a obcí, odkud k nám pacienti přicházejí. Nejpodstatnější dotací byla v minulých letech dotace od státu. Ta představovala částku okolo 500 Kč na každého klienta denně. V roce 2012 nám však byla z nepochopitelných důvodů nejprve zcela zamítnuta a až po složitých jednáních koncem roku přiznána, ale pouze ve výši 145 Kč na klienta na den. Hospic celý rok bojoval s nedostatkem prostředků. Rok 2013 je v mnohém obdobný. Státní dotace nám byla přiznána opět velmi nízká. Co nám zbývá? Hledat další finanční zdroje, více sponzorů z řad podnikatelů, nové dárce. Doufáme, že se nám to podaří. Jsme opravdu vděční za dar v jakémkoliv výši. Tak můžete hospici pomoci rovněž i vy, čtenáři Zdislavy, vaši známí a blízcí. Kromě finančních darů prosíme v neposlední míře i o modlitbu, kterou všichni, jak pacienti, tak zaměstnanci hospice potřebujeme. Děkuji.

Od června 2013 bude novou ředitelkou hospice Monika Marková: Na koho se budete muset obrátit, abyste získala chybějící prostředky?

Popravdě – na každého. Obracíme se, tak jako každý rok, na státní i obecní instituce rozdávající dotace a na velké firmy, ale ukazuje se, že mnoho těchto velkých dárců je nějak zasaženo zhoršenou situací naší ekonomiky. Když jsem se před lety účastnila kurzu o shánění financí pro neziskové organizace, kladli nám na srdce, že financování musí vypadat jako pyramida. Úplně na vršku může stát nějaký velký dar nebo dotace, ale v základech musí pevně kotvit mnoho drobných dárců, kteří pošlou třeba padasátikorunu měsíčně. Když se jich najde tisíc, máme přes půl miliónu ročně.

Hodně by nám také pomohlo, kdybychom byli víc využíváni. V posledních několika letech se totiž stává, že máme sice na počet

lidí stejně nebo více pacientů než v předchozím roce, ale tito lidé jsou u nás mnohem kratší dobu – prostě přijdou na poslední chvíli a často už se pro ně nedá nic moc udělat. Vidím toho dvě příčiny. Jedna je systémová – většina nemocnic má mnoho lůžek následné péče (tzv. LDN) a potřebují je mít obsazená. Druhá je spíše na společenské rovině – mnoho lidí si nepřipouští konečnost pozemského života, a i když ví, že jejich blízký je smrtelně nemocný, nemohou ho nechat přeložit z nemocnice do hospice, protože by mu „vzali naději“. My tady ale často můžeme udělat po medicínské stránce totéž nebo ještě více než v nemocnici – například léčbu bolesti a dalších nepříjemných příznaků závažných nemocí umíme opravdu velmi dobře – ale ještě nabízíme komfort jednolůžkových pokojů s přistýlkou pro rodinu nebo opravdovou lidskou blízkost a doprovázení touto nelehkou životní etapou. Kdyby se o tom lidé víc dozvěděli a dřívě nás využili, bylo by to dobře nejen pro ně, ale pomohlo by to i nám.

Co by se stalo, kdyby se peníze sehnat nepodařilo?

Já věřím, že se to podaří. Ale již v předchozím roce se musely téměř dva miliony korun vztít z tzv. rezervního fondu, který je určen na opravy a obnovu zařízení. Pokud bychom do něj podobně museli sáhnout třikrát za sebou, bude vyčerpaný. Museli bychom snížit už tak dost nízké mzdy, možná snížit počet pracovníků, ale tím by nutně šla dolů kvalita poskytované péče. Opravdu se mi o tom nechce přemýšlet. Víte, já věřím, že když je nějaké dílo dobré, což hospicové dílo je, že ho Pán Bůh nenechá na holičkách.

Hospic sv. Štěpána, o.s.

Rybářské nám. 662/4, 412 01 Litoměřice

tel.: 416 733 185-7

e-mail: reditel@hospiclitomerice.cz

Číslo účtu:

1002334359/0800 (Česká spořitelna)
131434474/0300 (ČSOB)

www.hospiclitomerice.cz

Hospic v Mostě

Ředitelka Hospice v Mostě

Blanka Števicová nám napsala:

Před osmi lety nikdo nevěřil, že v Mostě bude vybudován hospic. Když jsem někde přišla a představila se, že jsem z Hospice v Mostě, odpověď zněla: V Mostě hospic není a nebude. Stal se však zázrak, hospic je a již osm let dobře slouží nevyčísitelně nemocným lidem.

V loňském roce jsme poskytli 110 nevyčísitelně nemocným klientům, převážně onkologicky, vzorné zdravotní, ošetrovatelské a sociální služby. Lůžka našeho zařízení byla využita na 82,6%. Naši klienti jsou z 96% z Ústeckého kraje a 4% připadají na ostatní kraje republiky. Zároveň bylo poskytnuto 1 006 kontaktů odborného sociálního poradenství nemocným a jejich rodinným příslušníkům. Velmi dobře sloužila také půjčovna kompenzačních pomůcek, která je veřejností velmi využívána.

V rámci našeho akreditovaného pracoviště paliativní péče prošlo zařízením několik lékařů před atestací. Praxi u nás pravidelně celoročně vykonávaly také zákeřné a žáci zdravotních a sociálních škol. Nemocné do hospice přicházely potěšit děti z mateřských a základních škol, dobrovolníci, duchovní a doprovázející. Pokračovali jsme v dlouholeté spolupráci s AMA klubem onkologicky nemocných pacientů v Mostě a s Úřadem práce: nezaměstnaní nám chodili pomáhat s úklidem, venkovním natíráním a podobně. Velmi si vážíme spolupráce Městské knihovny v Mostě. Její zásluhou se do hospice dostávají pravidelné výstavy obrazů, které dělají radost nemocným, doprovázejícím, zaměstnancům a široké veřejnosti.

Bez finanční podpory Města Most, Ústeckého kraje, Ministerstva práce a sociálních věcí ČR a dalších dárců bychom nemohli poskytovat zdravotně sociální služby na odpovídající úrovni. Proto všem, kteří nám v roce 2012 finančně pomáhali, moc děkujeme a věříme, že nám zachovají přízeň i nadále. Dík patří také všem zaměstnancům hospice, kteří po celý rok vzorně pečovali o nemocné, čistotu prostředí, styk s úřady a veřejností a chod celého

zařízení. Přesto, že se nacházíme v nelehké době, věřím, že s podporou dárců a společným úsilím zaměstnanců udržíme hospicovou péči na odpovídající úrovni i nadále.

Hospic v Mostě

Svázná 1528, 434 01 Most

tel.: 476 000 166, e-mail: hospic@mostmail.cz

Číslo účtu:

27-0129680297/0100

www.hospic-most.cz

Hospicová péče sv. Zdislavy pro Liberec a okolí

Zeptali jsme se ředitelky Tatány Janouškové:

Jak byste váš hospic představila?

V roce 2009 jsme založili domácí hospicovou péči, která v Liberci a okolí doprovází rodiny, co se rozhodly vyslyšet své blízké a umožnit jim být v těžké nemoci na konci života společně doma. Aby to všichni mohli dobře zvládnout, pomůžeme jim po stránce zdravotní, sociální a dodáme podporu také psychologickou a duchovní. V našem týmu se setkává s lékaři, zdravotními sestrami, sociálními pracovníci, pečovatelkami, psychologem i duchovními. Naším přáním je, aby člověk, který se nám svěřil do péče, nestrádal v žádné oblasti. Každý den strávený v klidu a bez bolesti má pro člověka na konci života, jeho blízké i pro nás velkou cenu.

Když nastane situace, že péče doma není možná, nabídneme rodině využití tzv. rodinných pokojů, zatím ve třech nemocnicích, kde rodina může se svým umírajícím strávit poslední chvíle v soukromí a příjemném prostředí, se zajištěným ošetrovatelským zázemím a naší psychosociální podporou.

V současné době intenzivně pracujeme na další možnosti, kterou chceme spolu s Libereckým krajem lidem nabídnout, a tou je lůžkový hospic, který v kraji velmi postrádáme. V tuto chvíli má již svou vizuální podobu a projektová dokumentace je ve fázi dokončování.

S čím se nejvíce potýkáte a jak mohou zájemci pomoci?

Zmíním dva aspekty, které řešíme nejčastěji:

1. Překvapují nás často dvě věci – jak je česká společnost nevybavená základními informacemi o zdravotních a sociálních službách v naší zemi a jak je složité se k potřebným službám „probojovat“. Často se nám stává, že se o nás lidé dozvědí pozdě a jejich blízký zemře např. na LDN nebo jej přijmeme do péče „na poslední chvíli“ a není moc časového prostoru na navázání potřebného vztahu.

2. Ne každý třeba také ví, jak probíhá financování domácí hospicové péče. Jsme organizací neziskovou. Domácí hospicová péče ale dosud bohužel není zařazena do sazebníku zdravotních pojišťoven. Provoz je hrazen z grantů a darů právnických či fyzických osob. Na provoz, především na mzdy zdravotních sester sháníme finanční prostředky velmi obtížně. Zde je potřeba ještě zapracovat, aby se k lidem tyto informace dostaly.

Hospicová péče sv. Zdislavy

Proto nám nejvíce pomůže, když ti, kteří „vědí“, budou předávat a šířit své znalosti a informace dále. Toto téma se nás týká spravedlivě všech, také proto jsme veřejnou sbírku pro naši organizaci nazvali „Dnes ty, zítra já...“.

Hospicová péče sv. Zdislavy, o.p.s.

Josefínino údolí 9/9, 460 05 Liberec 5

tel.: 604 697 317

e-mail: info@hospiczdislavy.cz

Číslo účtu:

996005329/0800

www.hospiczdislavy.cz

Připravila Hana Klára Němečková
Foto archiv hospice

Hospicová péče sv. Zdislavy

Za varhanami kostelů litoměřické diecéze

Diecézní kampanolog a organolog Radek Rejšek v letošním roce zahajuje dlouhodobý projekt „Za varhanami litoměřické diecéze“, jehož smyslem je uvést v širší známost mezi našimi věřícími a farníky (ale i „pouhými“ obdivovateli církevních památek a chrámové hudební kultury) památné varhany v našich kostelech, které jsou z nějakého důvodu ohrožené. Cílem setkání přímo u památných nástrojů, kterých bude v každém roce několik, je seznámit veřejnost s vesměs neutěšenou situací historických varhan na kůrech našich kostelů v obecné rovině a probudit zájem o řešení situace konkrétního nástroje, u něhož setkání proběhne. Jednotlivé akce se uskuteční přímo na kůrech kostelů u varhan a jejich součástí bude prohlídka nástrojů, předvedení jejich zvukových možností, prohlídka vnitřku, popularizační přednáška o jejich historii, nastínění řešení konkrétních problémů, malý koncert (pokud budou varhany v hratelném stavu) a diskuse. Zájemci o varhanní hru si ji budou moci pod dozorem fundovaného varhaníka i vyzkoušet. Stav některých nástrojů vyžaduje již rychlé řešení, jinak hrozí jejich zánik. Proto je seznámení s problematikou a možnostmi získání prostředků na zachování našich památných varhan a jejich záchrany prvotním smyslem tohoto projektu.

Pro letošní rok jsou zatím naplánována tato setkání s ohroženými cennými varhanami:

Sobota 22. 6. 2013 - Újezd pod Troskami

Kůr farního kostela sv. Jana Křtitele bude zpřístupněn v čase 14.00 až 17.00 hodin (konec není stanoven pevně), program bude řešen průběžně podle zájmu zúčastněných. Varhany na kůru kostela sv. Jana Křtitele v Újezdu pod Troskami jsou dílem albrechtického varhanáře J. Predigera, který je postavil v r. 1870.

Liběšice

Sobota 6. 7. 2013 - Bozkov

Kůr poutního kostela Navštívení Panny Marie bude zpřístupněn od 10.00 hodin po dobu asi jedné hodiny, kdy budou velmi vzácné varhany, které patří k nejohroženějším v diecézi, předvedeny s výkladem a reprodukovány ukázkami podobných nástrojů téhož stavitele (J. Prediger z Albrechtic, 1852).

Újezd pod Troskami

Úterý 16. 7. 2013 - Rožďalovice

Farní kostel sv. Havla - historické varhany postavené nezjištěným varhanářem v r. 1718 pro augustiniánský kostel v Lysé nad Labem byly údajně do kostela sv. Havla v Rožďalovicích přeneseny pražským varhanářem Josefem Gartnerem v r. 1823. Tyto varhany patří mezi nejčinnější v diecézi a jejich předvedení s výkladem proběhne bezprostředně po poutní mši svaté k Panně Marii Karmelské (začátek mše sv. v 8.45 hodin). Trvání akce cca 1 hodina.

Bezděz

Pátek 16. 8. 2013 - Liběšice u Litoměřic

Kůr farního kostela Nanebevzetí Panny Marie bude zpřístupněn v čase 14.00 až 17.00 hodin (konec není stanoven pevně), program bude řešen podle zájmu zúčastněných. Dnes již značně zchátralé cenné varhany jsou dílem varhanářské dílny Tauchmannových (po r. 1800).

Rožďalovice

Neděle 1. 9. 2013 - Bezděz

Kůr farního kostela sv. Jiljí bude zpřístupněn bezprostředně po slavné poutní mši svaté, která začíná v 10.00 hodin. Na historické varhany postavené v r. 1760 žitavským varhanářem J. G. Tamitiem bude doprovázena liturgie, po jejímž zakončení (cca v 11.00 hodin) se uskuteční prezentace těchto vzácných varhan (doba trvání akce cca 1 hodina).

Bozkov

Z díře Mons. Jana Baxanta

- 1. 5. 15.00 hod. Mariánská pouť, Modlivý Důl
- 4. 5. 10.30 hod. Pastorační návštěva, Všeň
- 5. 5. 9.30 hod. Biřmování, Semily
- 8. 5. 11.00 hod. Setkání poutníků, Cínovec
- 11. 5. 10.30 hod. Pouť smíření, Hejnice
- 12. 5. 10.30 hod. Pastorační návštěva, Březno
- 15. 5. 10.00 hod. Kněžský den, DDKT, Litoměřice
- 16. 5. 9.00 hod. Vikariátní setkání, Horní Police
- 17. 5. 10.00 hod. Vědecká rada UJEP, Ústí n. Labem
- 18. 5. 15.00 hod. Biřmování, Teplice
- 19. 5. 10.00 hod. Valdštejnské slavnosti, Frýdlant
- 20. - 22. 5. Návštěva lucemburského arcibiskupství, Lucembursko
- 23. 5. COMECE, Řím
- 24. 5. 18.00 hod. Noc kostelů
- 25. 5. 11.00 hod. Svatozdislavská pouť, Jablonné v Podještědí
- 26. 5. 10.00 hod. Biřmování, Jirkov

Z díře P. Stanislava Příbyla CSSR

- 1. 5. 16.00 hod. Vernisáž výstavy fotografií, Svatá Hora
- 2. 5. 10.00 hod. Umělecko-technická rada, kurie, Litoměřice
- 4. 5. 10.00 hod. První sobota, kostel Narození Panny Marie, Horní Police
- 5. - 10. 5. Setkání generálních vikářů německy mluvících zemí, Trier, Německo
- 9. 5. 14.00 hod. Zasedání konzistoře, kurie, Litoměřice
- 13. 5. 9.00 hod. Kanonická vizitace, 1. část, Ústí n. Labem
- 15. 5. 10.00 hod. Kněžský den - účast, DDKT, Litoměřice
- 19. 5. 9.00 hod. Kanonická vizitace, 2. část, Ústí n. Labem
- 19. 5. 18.00 hod. Mše svatá, hrad Lemberk
- 23. 5. 14.00 hod. Zasedání konzistoře, kurie, Litoměřice
- 26. 5. 9.00 hod. Mše svatá, ČRo 2, Svatá Hora
- 29. - 30. 5. 16.00 Kanonická vizitace, Liberec
- 30. 5. 18.00 hod. Mše svatá s průvodem Božího Těla, kostel Sv. Kříže, Liberec

ZDISLAVA

- v roce 2013 bude vydáno 10 čísel
- jeden kus stojí 20 Kč

objednávky a distribuce:

Vydavatelství IN, s.r.o., z Jablonce nad Nisou

Kontakt:

- e-mail: zdislava@in.cz
- tel. č.: (+420) 775 598 604

Časopis Zdislava si můžete objednat také písemně na adrese: **Redakce Zdislava, Dómské náměstí 9, Litoměřice 412 88**, elektronicky na adrese: zdislava@dltm.cz, případně telefonicky na čísle: (+420) 416 707 536.

Missa chrismatis, 28. března. Slavnostní mše svatá, při které kněží obnovili své kněžské závazky a biskup posvětil nové oleje.

Velikonoce s biskupem Janem Baxantem

Velký pátek, 29. března. Pobožnost křížové cesty u barokním areálu Kalvárie v obci Ostré u Úštěka na Litoměřicku.

Velikonoční vigílie, 30. března. Paškál, vchod do katedrály.

Velkopáteční obřady, 29. března. Uctívání kříže.

Velikonoční vigílie, křest katechumena.

Foto Karel Pech, fotogalerie na www.dltm.cz

Zdislava – časopis litoměřické diecéze

Vydavatel: Biskupství litoměřické. Adresa redakce: Biskupství litoměřické - diecézní časopis Zdislava, Dómské náměstí 1/1, 412 88 Litoměřice (zdislava@dltm.cz).

Za obsah časopisu odpovídá P. Stanislav Příbyl (pribyl@dltm.cz). Redakce: Jana Micháková (michalkova@dltm.cz), Hana Klára Němečková (nemeckova@dltm.cz). Grafická úprava: Miroslav Zelenka. Tisk: Tiskárna PRIMA, s.r.o. (zelenka@primatisk.net). Objednávky a distribuci zajišťuje Vydavatelství IN, s.r.o. (zdislava@in.cz), tel. 775 598 604 prostřednictvím Postservisu. Nevyžádané příspěvky nevracíme. Redakce si vyhrazuje právo na zkrácení příspěvků. Registrace MKČR E7397. ISSN 1211-3042.

Panna Maria s Ježíškem

vitráž okna z kostela Svatého Kříže v Liberci

Gestiftet v. Anton u.
Helena Hirschmann

Foto Ivo Habán

Ze sbírek litoměřické diecéze